

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrap-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 12. август 2011.

Предмет бр. 223/09

Ангелина БИШЕВАЦ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 12. августа 2011. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег

г. Пола ЛЕМЕНСА

гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложу сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 30. априла 2009. године и уписана је истог дана.
2. Дана 23. децембра 2009. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације. Међутим, жалилац није одговорила.
3. Дана 27. априла 2011. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета. Дана 8. јуна 2011. УНМИК је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

4. Жалилац је кћерка г. Радоте Гојковића. Према наводима жалиоца, г. Гојковић је нестало у Пећи где је остао након што је остатак породице био принуђен да напусти

свој дом дана 10. јуна 1999. године. Жалилац је безуспешно покушавала да ступи у контакт са својим оцем. Потом је успела да ступи у контакт са једним свештеником из Пећке патријаршије. Свештеник је у пратњи војника КФОР-а отишао да посети жалиочевог оца, али им наводно група Албанаца није дозволила да прођу поред школе која се налазила недалеко од куће. Према наводима жалиоца, тај догађај се одиграо око 20. јуна 1999. Жалилац наводи да је касније сазнала да је школа служила као затвор за Србе, Црногорце и друго неалбанско становништво.

5. Жалилац је обавестила Међународни комитет Црвеног крста о ономе што се дешава и замолила запослене да ступе у контакт са њеним оцем. Међутим, они нису могли да пронађу г. Гојковића. Жалилац је пријавила нестанак свог оца Југословенском комитету Црвеног крста, као и Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Секретаријат Пећ. Последњи наведени су 17. децембра 2002. јавном тужиоцу у Пећи поднели кривичну пријаву против непознатих особа. Према наводима жалиоца, кривична пријава је уложена и Канцеларији међународног тужиоца у Приштини. Жалилац наводи и да је имала усмене контакте са Координационим центром Србије и Црне Горе и Републике Србије за Косово и Метохију (у даљем тексту „Координациони центар“) и Удружењем киднапованих и несталих лица у Београду и да је од њих тражила савет у вези са својим правима. Речено јој је да треба да сачека јер је потрага још увек била у току.
6. Жалилац наводи да је у мају 2001. године сазнала да су јединице Ослободилачке војске Косова киднаповале и њеног оца и његовог најближег комшију. Жалилац је у фебруару 2003. преко Координационог центра и Удружења киднапованих и несталих лица сазнала да је њен отац пронађен мртав. Његови посмртни остаци су јој уручени 18. фебруара 2003. уз посредство Координационог центра.
7. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. сви списи кривичних предмета које су имали Одељење правде и Полиција УНМИК-а, предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБА

8. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи нестанак њеног оца. Она се такође жали на душевну бол и патњу, наводно проузроковане овом ситуацијом.
9. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује, тим редоследом, на повреду права свог оца на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 из ЕКЉП.

IV. ПРАВО

10. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Наводно кршење члана 2 ЕКЉП

11. Жалилац се жали, у суштини, на недостатак адекватне кривичне истраге у вези са нестанком и смрћу њеног оца.
12. У својим коментарима, СПГС нема примедби на прихватљивост овог дела жалбе.
13. Комисија је мишљења да жалба везана за члан 2 ЕКЉП покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
14. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

15. Жалилац наводи душевну бол и патњу које су јој проузроковане околностима везаним за нестанак и смрт њеног оца.
16. СПГС тврди да је овај део жалбе очигледно неоснован јер не постоје изричито наводи да је доживљени страх и патњу жалиоца проузроковао одговор УНМИК-а на нестанак г. Гојковића.
17. Комисија напомиње да се у судској пракси Европског суда за људска права члан породице нестале особе у одређеним условима може сматрати жртвом поступања надлежних органа које је супротно члану 3 ЕКЉП којим се забрањује нечовечно поступање. У случајевима када је нестала особа касније пронађена мртва, применљивост члана 3 је у принципу ограничена на одређени период током кога је члан породице подносио неизвесност, патњу и тугу које су карактеристичне за феномен нестанака (видети нпр. Европски суд за људска права (ЕСЉП), *Лулујев и остали против Русије*, бр. 69480/01, пресуда од 9. новембра 2006, §§ 114-115, ЕКЉП, 2006-ХИИ; видети и ЕСЉП, *Гонгадзе против Украјине*, бр. 34056/02, пресуда од 8. новембра 2005, § 185, ЕКЉП, 2005-ХИ).
18. У изнетом случају је релевантан период трајао до 18. фебруара 2003. године када су посмртни остаци г. Гојковића предати породици.
19. Комисија подсећа да, сходно члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има надлежност једино над „жалбама које се односе на наводна кршења људских права до којих је дошло 23. априла 2005. године или касније или која су произашла из чињеница насталих пре овог датума, при чему су поменуте чињенице проузроковале континуирано кршење људских права“.
20. Комисија не изражава ни најмању сумњу у то да су нестанак и смрт оца нанели дубоку патњу жалиоцу. Међутим, Комисија мора да закључи да овај део жалбе лежи ван оквира њене правне надлежности *ratione temporis*.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

- ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ У ДЕЛУ КОЈИ СЕ ТИЧЕ ПРАВА НА ЖИВОТ;

- ПРОГЛАШАВА ОСТАТАК ЖАЛБЕ НЕПРИХВАТЉИВИМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући